

Грані людські

*«Мене не затопить життєвським
хвилям,*

*Мій парус білий бурі не зломить...
З тобою я навіки, краю милий,
Я не існую, я стараюсь жити...»*

Є. Гичун

І люди, і земля, і доля відлячують добром, коли до них ставишся з любов'ю. Ця любов – у думках і помислах, у вчинках і діях жінки-матері, вчителя-наставника, самодіяльної поетеси Євгенії Гичун. І все оце прикрашає її мудра і лагідна посмішка.

Кажуть, у зрілому віці жінки стають більш емоційними, чутливими. Але, знаючи пані Євгенію вже десятки літ, не можу погодитися: вона завжди була і залишається помірковано емоційною і гостро чутливою. Такими є її поетичні рядки.

У полі зору авторки – любов до рідної землі, до людей, проблеми самотності, материнства, жіночої вірності і відданості, «афганська» тематика. Багатодітна мама, Євгенія Василівна всю душу вкладає під час проведення занять літературного гуртка «Первоцвіт» у Річепській школі. І хоч не раз колотливий проливний дощ омивав її долю, а ноги колола болюча стерня, у душі її завжди була весна, віра у краще майбутнє і маленької батьківщини, і великої Батьківщини.

Євгенія Гичун – член «Просвіти» з 1991 року, активна учасниця просвітницьких заходів.

Поезія її позбавлена будь-яких політичних гасел, вона – життєва, сповнена святим почуттям любові до всього, що її оточує. Тільки любляча і ніжна донька могла так написати:

*В ставок ранковий впала ясні зорі.
Незбиті роси на траві дзвенять,
Ще вітерець дрімає в чистім полі
І ластівки спокійним сном це
сплять,*

*А мати виспана, іде вже до криниці
Холодної водиці зачерпнуть.
Вже спієся хліб, бо мати, як
годиться,*

Тебе із хлібом випровадить в путь.

Євгенія Василівна народилася в місті, але своїм найріднішим куточком на Землі вважає село Річки, бо «тут хати, на замки не закриті, хлібом-сіллю зустрінуть вас, і серця у людей

Її життя сповнене любові до поезії

відкриті».

Тема, що завжди болить і ниє, Афганістан. У спогадах учительки тихе, спокійне хлоп'я, її учень Андрій Кононюк. Мабуть, тому і надавала йому

перевагу, що любила, як рідну дитину. Андрійко, як називає його класний керівник, повернувся у рідне село у домовині. Цикл віршів «Афганські рани» щороку поповнюється новими творами, особливо у січніві дні, адже 26 – його день народження.

Падає час перед пам'яттю ниць.

Знову в душі клекчється,

*Знову в щоденність вривається
мить,*

Мить, в яку вірити не хочеться.

Нерідко з уст учительки льються щирі слова, написані російською мовою:

И опять моя память тревожит,

И глазёнки опять горят...

Ничего нет на свете дороже

Этих милых-преминых ребят...

Хвилює поетесу, що «людство лютість розгубило, якимсь черствим, байдужим зробилось.» Та думки її сповнені віри у краще майбутнє рідної землі:

*«Не журись, що нині важко нам
прийдеться,*

Вірю я, що щастя скоро

посміхнеться.

Піднімімо вище тищу ми калику,

Засяє ясно рідна Україна.»

Як зізнається сама пані Євгенія,

«В моїй поезії чимало протиріч.

Сама не знаю, де вони беруться.

Надворі день – а я кричу, що ніч,

І мимоволі вірші мої льються.

Почку про радість, та зверну на сум

І замість сміху – враз слізьми

заллюся.

*А в голові моїй шумить від
душ.*

*І сама не знаю, де вони
беруться.»*

Як усі ми знаємо, 15 лютого – День виведення радянських військ з Афганістану. Двадцять п'ять років тому останній солдат покинув землю цієї країни.

Багато тисяч загинуло, а хтось повернувся. Про це у своєму вірші пише Євгенія Гичун:

Кажуть, давно це було...

*- Давно... Тільки пам'ять
жива і мати*

*Сумно дивиться крізь вікно.
За вікном - сипле сніг
лапатами...*

А зима у цю пору завжди

Замітає стежки - дороги.

Колісь син її тут ходив...

А тепер - лише біль і тривога.

Біль від рани, що в серці цемить.

А тривога... Вона й не виухала.

Пам'ятає той день і тумить,

Як з Афгану листа діждалася.

Серце стислось. Душа онімїла.

Страх і розпач застигли в очах.

Не микує той Афган її сина.

Як же так? Ну скажіть, як же

так?

Її сина, її кровинку

У кровавий, чужий Афган...

Відправляла синів Батьківщина

У пекальний ворожий стан.

І нічого сказати не смієш.

Не пустити - не маєш права.

З горя бідні батьки сивіли.

Розкидалась приказами влада.

Скільки років пройшло з того часу?

Та багато... Вже - 25...

Кажуть, біль затихає з часом.

Це неправда. Ще й досі болять

І тілесні, й душевні рани.

І не може спокійно спати

Після втрати синочка мама.

Де ти взявся на нас, той Афган?!

*Н. Дицьяк, голова Корецького
районного об'єднання
ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка.*